

„СОЦИАЛИСТЪ“

излиза въ Вторникъ и Петък

Редакцията и Администрацията се намиратъ въ СОФИЯ

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи не се връщатъ

# СОЦИАЛИСТЪ

ОРГАНЪ НА РАБОТНИЧЕСКАТА СОЦИАЛЪ-ДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ.

Абонаментътъ се приплаща

За год. лева 10 —  
 „ 6 м. „ 5 —  
 „ 3 м. „ 2 50

За въ странство 14 лева

Единъ брой 10 ст.

За обявления се плаща по  
 15 ст. на редъ на 4 стран

LE SOCIALISTE

Organe du Parti Démocrate-socialiste des travailleurs bulgares

Adresse: Redaction  
 „SOCIALISTE“  
 Sophia.

DER SOZIALIST

Organ der bulgar. Sozialdemokratischen Arbeiterpartei

## ЗА СВОБОДАТА НА ПЕЧАТА.

Правителството щѣло да поиска отъ Народното Сѣбрание отмиѣнението закона за печата, наедно съ Бановата притурка. Това е едно отъ най голѣмитѣ задължения, наложени нему отъ движението, което смъкна тиранията на необузданиятѣ „атове“ и то трѣбва да го направи това чакъ по скоро.

Едно отъ добритѣ слѣдствия на 18 Май бѣше това, че правителството не посмѣя до сега да го прилага въ всичката му строгостъ. Г. Стоиловъ, авторътъ на тоя тиранически законъ, бившия другаръ на Стамболова, героитъ на „моралното влияние“, който, слѣдъ като каза, че нѣма да отстъпва отъ законността, не трепти даже предъ извършенитѣ си безакония, обясни вече въ своитѣ обиколки, че ще иска свободата на печата.

Нѣколко мѣсечния опитъ вече ни е научилъ, че безразсѣдно ще бѣде да се опира човѣкъ на думитѣ на тоя придворенъ политикъ. Защитницитѣ на политическата свобода малко трѣбва да се основаватъ на неговитѣ декларации, а да си гледатъ своята работа и съ всички сили трѣбва да се погрижатъ въ дадения случай, щото свободата на печата въ бѣдѣ ще бѣде гарантирана. Г. Стоиловъ е задържалъ масса Стамболови чиновници, неговитѣ стѣлбове сж Морфовъ, Мечковевъ Петровъ, Марковъ, Загоровъ Начевитъ, Ст. Михайловски, Емануилъ и Начевъ, Д-ръ Начевъ и много други, все стражари на реакцията и страшилища на демократията; тия хора не сж забравени, тѣ стоятъ на първи планъ и никой свободолюбивъ човѣкъ не трѣбва да се заляга съ фразитѣ на тѣхния шефъ.

Съ отхвърлянето на сегашния законъ за печата не се свършва всичката работа. Вънъ отъ него дѣйствува Отоманския наказателенъ законъ, по когото ще се сѣдятъ престѣпленията по печата. Наказанията, които се предвиждатъ въ тоя законъ, сж много по голѣми отъ ония, които се налагатъ по Стоилово-Баневския законъ. Ако Събранието едновременно не направи въ него нуждитѣ измѣнения, то рѣшитѣ на правителството ще останатъ развързани. Правителството постѣпва твърдѣ коварно, твърдѣ изданически, като гледа да запази за себе си турския законъ, предъ когото свободата на печата ще се обърне въ една фикция. То мълкомъ ще си задържи едно опасно оръжие срѣщу политическата свобода.

Министра на правосѣдието мислеть, щото поправкитѣ въ наказателния законъ да се отложатъ за идущата сессия. Това ще каже, че въ продължение на още една година печата ще бѣде застрашаванъ отъ голѣми ограничения...

Ний искаме щото печата да бѣде свободенъ. Ако неговитѣ престѣпления се сѣдятъ по духътъ на единъ законъ, останалъ отъ

деспотическитѣ времена, то нека не лъжатъ управляющитѣ, че и тѣ искатъ тая свобода.

Свободния печатъ е едно отъ мощнитѣ оръжия на политическитѣ борби. Бѣше достатъчно само нѣколко мѣсеца по голѣма свобода за да можемъ да видимъ до сега, какъ калнитѣ работи на разнитѣ партии, властующи и не властующи, се искарватъ прѣдъ народния сѣдъ. Свободата на печата е едно отъ най дѣйствующитѣ сръдства за желаното отъ журналистическия конгресъ нравственно подигане на периодическия печатъ.

Свободата на печата, е необходима за работническата класа, за занаятчиитѣ и селенитѣ. Чрезъ нея тѣ ще защитаватъ своитѣ интереси, ще се възпитаватъ за борба и усилятъ своето сдружаване. Когато вѣстницитѣ се стѣсняватъ, тогава управляющитѣ вършатъ всевъзможни кражби, злоупотрѣбления, произволи, безъ да може народа да се защити; чрезъ това се застрашаватъ и другитѣ свободи на гражданитѣ, като свободата за събираване на митинги и създаване на дружества, за подаване на колективни заявления и т. н. Една Бѣла Слатина бѣше достатъчна за да произведе цѣла бури въ печата и да защити потъпканото избирателно право, а когато управляющитѣ иматъ въ рѣцѣтѣ си нѣколко члена отъ единъ реакционенъ законъ, борцитѣ за свободата ще трѣбва да искуватъ съ затворъ своята смѣлостъ и преданостъ на работния народъ.

Парламентското болшинство, което е турило своята воля на расположението на правителството, дали и въ този случай ще бѣде вѣрно на своята самоунижава се роль?

Г. Г.

## ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

— Въ в. Свобода бр. 1529, ний четемъ копие отъ една телеграма отъ Казлъ-Агачъ, която осѣжда порнографическия езикъ на Ст. Михайловски въ Събранието противъ социалитѣ и се казва, че телеграмата е подадена отъ трийсетъ души социалисти. Че г. Михайловски изговори единъ купъ глупости противъ социалитѣ, това не ще и дума; че г. Михайловски е единъ върлъ реакционеръ, който естествено е противъ социалитѣ, — това всѣки вижда. Но ний не знаемъ какви сж и кои сж тии трийсетъ души социалисти, които като осѣждатъ порнографическия езикъ на единъ директъ на новата Стамболовина, телеграфирайтъ и правятъ честь на архипорнографътъ Стамболовъ. Та кои могатъ да бѣдатъ тии социалисти, които биха се съгласили да видятъ своето име въ оня мръсенъ дрипелъ, който се казва в. Свобода, съ което да позорятъ паметта на двамата наши другари Хр. Генчовъ и Георги Келевловъ, паднали жертва подъ джелатската рѣка на неговия главенъ редакторъ, Стефанъ Стамболовъ?

— Макаръ дневнитѣ управляющи и да не смѣятъ да дадатъ Стамболова подъ сѣдъ, като негови съучастници, но достатъчно бѣше да падне тиранътъ, за да заночне всичко онова, което той е сѣлялъ, да излиза на явѣ. Може би стамболовитѣ сили

приятели и това не желаятъ, но злоупотрѣбленията на миналия режимъ продължаватъ да се раскриватъ; такива сж добритѣ слѣдствия на свободата, която можяха да си извоюватъ гражданитѣ на 18 Май. Ето ви едно раскрытие, което прави Разградски общински сѣвътъ за произволитѣ на бившия Стамболовски кметъ г. Д. Стоиновъ. Отъ 1 Декемврий 1889 г., до 1 Юний тѣзи година той е глобилъ 980 души Разградски граждани по партизански и лични съображения. Който се осмѣлявалъ да му каже 2 думи зеде, който не е билъ поддържателъ на Стамболова и не подавалъ бюлетини за неговитѣ хатове, който му е загавалъ за заграбени чужди имоти г. Стоиновъ си е служилъ съ кметската власть да го глобява. В. Разградъ е напечаталъ подробния списъкъ на всичкитѣ лица, глобени по тоя начинъ: кой левъ, 2, 5, 10, 20 и всичката сума достига на 6467 лева и 50 ст. Тия пари не сж събрани и сега се опропаватъ отъ новия Разградски общински сѣвътъ. Читателитѣ ни знаятъ какъ Разградци живо се бориха противъ тиранията. Горното раскрытие сега ни показва, какъ тая тирания съвсемъ произволно е царувала даже въ собственитѣ имъ кесии и още повече ги е принуждавала да се борятъ противъ нея. — Градскитѣ сѣвѣти въ повечето мѣста сега сж руссофилски; ако тѣ сж народни доброжелатели, трѣбва да побързатъ да искаратъ на мегданъ всичкитѣ злоупотрѣбления на своитѣ прѣдшественици.

— Софийскитѣ народни учители сж испратили до своитѣ другари въ България едно възвание гдѣто сж изложили подобренията, които имъ искатъ да се узаконятъ. Тѣ подраздѣлятъ учителитѣ на петъ степени съ заплати: 1500, 1800, 2100, 2400 и 2700 лева годишно; тѣ искатъ заплатитѣ на селскитѣ и градски учители да бѣдатъ еднакви, учителитѣ да зависять отъ общината, която имъ заплати отъ себе си, но държавата да събира наедно съ другитѣ налози и тѣхнитѣ заплати; въ учебния сѣвътъ влизатъ и учители избрани отъ учителското тѣло и се исклучаватъ отъ него всѣ какви административни чиновници. Ний поздравяваме Софийскитѣ и всички други учители които се обръщатъ съ възвания къмъ своитѣ другари и ги канятъ сами да си помогнатъ, съ колективни заявления, а не да чакатъ отъ пѣкой неспособенъ и заинтересованъ министръ да имъ помогне. Въ тии възвания ний виждаме първа крачка къмъ учителското съединение и сдружаване, което трѣбва чакъ по скоро да стане.

— На другия денъ, слѣдъ касиранieto избора на Ломския депутатъ г. К. Арсениевъ, управлението на канцеларията на Народното Сѣбрание се распоредило да не се пустне даже въ галерията. И до сега още Народното Сѣбрание не се произнесло за тая постѣпка на ония, които сега водятъ за носа неговото болшинство. Не се е обсъдила още и постѣпката на юмручния герой Морфова, който би двама студенти. Тия нѣща, които би трѣбвало веднага да се осѣдятъ отъ депутатското тѣло, се отлагатъ кой знае за кога; съ тии диващини и лични произволи се нанася позоръ на камарата, а тя работѣлно позволява на своя дезертиоръ-предсѣдателъ да ги изхвърли отъ дневния редъ отъ засѣдане на засѣдане. Ако дневнитѣ разюздани господиновци си позволяватъ такова оскърбително саморасправство съ отдѣлни граждани, въ зданието на самото законодателно сѣбрание, то какви работи ще си позволяватъ тѣ утрѣ, когато депутатитѣ се разотидатъ. Това сж дневнитѣ законодатели на богатнишката класа: тѣ не смѣятъ да осѣдятъ открития, явнии произволъ на единъ стражаръ и на единъ подначалникъ отъ своята канцелария и нѣматъ достойнството да ги пратитъ по дяволитѣ още преди Морфовъ да си е приби-

ралъ юмрука и прѣди още подначалника да влезе втори път въ канцеларията. Тѣ правятъ най унизителенъ поклонъ предъ полицейчината, като на своя по стара сестра.

— Не стига, че военницата поглѣща толкова много пари отъ гърба на работника, но военнитѣ правятъ расходи, които не сѫ предвидени въ бюджета. Съ указъ № 57 разрѣшава се на военния министъръ единъ законопроектъ за свѣршенъ кредитъ отъ 500000 лева, които се похарчили по разни нови постройки въ войската презъ 1893 г. Тия расходи сѫ направени извънъ отъ бюджета за сѣщата година. Така щото, щедро се харчи работническия трудъ за усиляването на военницата, а на народнитѣ учители, които въ София не сѫ си получили всичката заплата за Септемврий и Октомврий, и които сѫ задължени до уши, казватъ, че нѣма пари.

— Ученицитѣ отъ Кюстендилското педагогическо училище сѫ подали едно заявление до Народното Собрание, подписано отъ 218 души, съ което искатъ да имъ се разрѣши да иматъ ученически дружества и библиотеки и да иматъ право да подаватъ колективни заявления. Такива заявления сѫ подадени отъ други мѣста. Подобни заявления сѫ плодъ на политическата образователна система, която се прилага въ нашитѣ училища; важно е, че съ тия си искания ученицитѣ се застъпватъ повече за своето образование, отъ колкото тѣхнитѣ възпитатели.

— Полицейски подвигъ. На 5 този мѣсець Силистренското работническо дружество даде вечеринка. Но 10—12 стражари, на чело съ старшията Ангелъ Поповъ, влезли въ помещението и насилствено извадили на вѣнъ нѣкои отъ присѣствающитѣ. Тѣзи вечеринка не била по вкуса на полицията, защото просвѣщавала работницитѣ. Ти не иска, види се, да падне по долъ отъ Стамболовската полиция, която бѣше станала върховенъ опекунъ на всичко въ страната. Но, разбира се, ако имаме свобода и законностъ, то не ще каже, че полицията трѣбва да бѣде ограничена въ своитѣ произволи. Нали така, г-да управляющи?

— Въ Вѣда има единъ учителъ, на когото като поискали да помогне на единъ ученикъ да си довърши учебната година, казалъ, „ако е бѣденъ, нека напусне училището или нека стане нѣкъдѣ чиракъ, че нека да се учи“. Въ сѣщото време негова милостъ самъ е билъ бѣденъ ученикъ и поддържанъ въ единъ пансионъ, а сега мисли да вземе стипендия и да слѣдва въ странство. Такива господинови сѫ много въ нашитѣ училища, които гледатъ на учителството, като на една доходна служба. Тѣ сѫ най добри опори на Стамболова, Радославова и всички други поклонници на тиранитата.

— Получихме слѣдующата телеграмма:

До Г-на Прѣдсѣдателя на Студ. Дружество, които „Социалистъ“ и „Съласие“.

Ученицитѣ отъ третия курсъ при търговското училище високо протестираатъ противъ

грубата постѣпка на капитанъ Морфова върху студентческата честъ на Стойковъ и Ачковъ.

За ученицитѣ: Драгановъ, Кръстевъ, Поповъ.

— Разсилнитѣ като слуги. Отъ града ни съобщаватъ, че инспектора при Телегр.-Пош. Огдѣтъ, Минковъ, взелъ у дома си единъ разсилень, който му слугувалъ 4—5 дена. При туй разсилень не билъ прямо подчиненъ на него, вслѣдствие на което се забавило разнасянето на разни корреспонденции. Защо се върши това? Види се г. Минковъ хубаво е научилъ, че на такива дребни работи нѣма контролъ, та за това си допуца да направи държавния служител свой частенъ слуга.

— Затиснати войници. Въ Ст. Загора, въ маазата на Г. Х. Георгиевъ се помѣщавалъ военния складъ. Тя била претрупана съ сандѣци отъ патрони и разни военни принадлежности. На 2 този мѣсець, както войницитѣ редели вътрѣ, сандѣцитѣ се срутили и затиснали нѣколко войника. На часа се стекалъ народъ, вдига се шумъ, смѣсванъ отъ нечовѣшки викове на нещастнитѣ жертви. Въ туй врѣме докторитѣ стоели отъ страна и чакали; а офицеритѣ, разбира се, раздавали само своитѣ команди, като се смѣли и разговаряли. Измъкнати биде трима войника убити и трима тѣжко ранени. Тѣлата на убититѣ сѫ биле така смазани, щото приличали на растъпанъ черенъ дробъ. Нѣкои биле забѣлзали, че одѣра на маазата прѣщи отъ тежестта, която лѣжи на него, но единъ офицеринъ ги испсувалъ по войнички. При това до маазата, подъ сѣщата стрѣха имало една сапунджийница, въ която постоянно горѣлъ огънь, но до сега на това не се обръщало внимание. Г-да офицеритѣ, които искатъ така изедно да бѣждатъ възнаграждавани, когато пострадатъ въ време изпълнение служебнитѣ си обязанности, не издигатъ еднакво свой гласъ за пострадалитѣ войници, като тия въ Ст. Загора. „Нещастнитѣ случки съ войницитѣ, пише дописника ни, сѫ ме увѣрили, че до като пушката и мундира се уважаватъ повече отъ самия войникъ, до тогава той ще става безъ време и безполезно за отечеството си жертва.“

— Пенсиятѣ вървѣтъ. Съ указъ подъ № 54 въ в. *Военни извѣстия* се отпущатъ пенсии на слѣдующитѣ запасни офицери: санитаренъ Подполковникъ Бочаровъ — 3840 лева годишно; запасенъ санитаренъ капитанъ Л. Дагоровъ — 3740 л.; запасенъ подполковникъ Василъ Галунски — 5520 л.; запасенъ подполковникъ Георги Абаджиевъ — 4900 л.; запасенъ подполковникъ Кънчовъ — 6160 л.; запасенъ подполковникъ Илия Димитриевъ — 5220 л.; запасенъ подполковникъ Георги Николаевъ — 4904 л. и 65 стотинки. И така седемъ души ще взиматъ на смѣтка на занаятчи, работници и селени 34284 лева и 65 ст., и всѣки отъ тѣхъ ще получава на края на мѣсѣца по 300, 400 и 500 лева, безъ да върши за тѣхъ нищо, тогава когато *остарѣлитѣ* ра-

ботници ще сужатъ надари, говедари, слуги, метачи, а пъкъ сакатитѣ, които прѣзъ цѣлия си животъ сѫ работили, ще ходятъ болни да подлагатъ рѣка за просия. Тия офицери, когато бѣхъ на дѣйствителна служба, Стамболовъ на широко-на широко се располагалъ съ сѣдбината на хората; сега когато сѫ въ оставка, нѣкои отъ тѣхъ сѫ се заловили за нѣкои търговски работи и съ помощта на пенсията ще си докарватъ други 500 л. на мѣсець, други пъкъ могатъ да бѣждатъ избрани и за депутати, а помладитѣ отъ тѣхъ, когато потрѣба да се промива човѣшка кръвъ и да се терроризиратъ гражданитѣ, ще бѣждатъ пакъ повикавани на дѣйствителна служба. Погледнете какъ богато се възнаграждаватъ галенитѣ дѣца на военницата, тоя сиромашки вампиръ, тоя смукачъ на работническата кръвъ!

— Радославиститѣ казватъ, че сме искали да ги клѣзетимъ. Добрѣ. Тои пъкъ нека отбѣлжѣтъ това, което пише единъ дописникъ отъ Казанлъкъ до в. *Прогрессъ* за раскарванията и мъченията на народнитѣ учители, които се намиратъ подъ вѣдомството на Радославова. Въ Старо-Загорско училищень инспекторъ е Козаровъ, върлъ Стамболовистъ, а сега върлъ Радославистъ. Подъ негово управление ето какво става съ учителитѣ: В. Сливковъ се прѣмѣства отъ с. Шейново въ с. Казанлъкъ, когато въ *Държавний вѣстникъ* се казва, че той се назначава въ с. Сливито; Ив. Теодоровъ и В. Шивачевъ, безъ да имъ се е направило мѣрение, се размѣствятъ, защото сѫ подписали единъ протестъ противъ Козарова; Д. Н. Недѣлчевъ и Ст. Христовъ се прѣмѣстватъ въ двѣ села, отъ гдѣто селенитѣ не ги приели, като *ненуждни*; Мария Атанасова единия инспекторъ назначава на едно мѣсто, другия на друго. Нѣ много интересенъ е тоя случай: една учителка назначава въ едно Ст. Загорско село; тамамъ стига на края на това село, селенитѣ я срѣщатъ и казватъ ѝ, че ѝ япунатъ да влезе въ село. Талигаджията пъкъ казва, че условието не бѣше да се връща назадъ и ѝ стоварва дръхитѣ на пѣти. Тя била принудена да заплати още единъ път и да се върне. Погледнете какво свърши съ беззащитнитѣ моми, които сѫ тръгнали въ затѣтити селски животъ съ благородната мисль да просвѣщаватъ народа! Учителитѣ, които се раскарватъ отъ село на село, макаръ и да получаватъ по 660 л. годишно, тѣглятъ пѣтитѣ разноски отъ своя джобъ, като правятъ дългове. Другъ единъ дописникъ въ сѣщия вѣстникъ пише: „извѣстното вамъ и на цѣлия Назарджикъ Стамболово меке ре, Т. Мумджиевъ е назначенъ отъ г-на М-стра Радославова второстепененъ учителъ (съ 300 л. мѣсечна заплата при тукашното (Анхилско) трикласно училище). Важното е това, че и безъ тая Стамболовска гадъ, а сега Радославовска, персонала на учителитѣ е пъленъ.“ Народни приятели, вий които така силно крѣщите противъ „гиритлиятъ“ Стамбуловъ какво ще кажете за всички тия работи на свѣтена ви Радославовъ?

## НЕКРОЛОГЪ НА АЛЕКСАНДРЪ III.

(Продължение отъ брой 14).

Всички вървахъ, че Александръ III ще помилва София Перовская, която произхождала отъ знаменито дворянско семейство. Палачътъ, този, който трѣбаше да прикача осѣденитѣ на примката, нѣкой си Фроловъ, углавенъ пристѣпникъ изъ Петербургската тюрма и освободенъ по случай — защото никой не се намѣрилъ, който да се съгласи да изпълнява срѣщу каквото и да било възнаграждение ролята на палачъ — се отказалъ категорически да бѣси жени. Всички мислеха, че иматъ причини да върватъ, че единъ царъ, който минава за мѣлко-много възпитанъ човѣкъ, не стои по долъ въ своитѣ чувства на хуманностъ и състрадание, отъ единъ обикновенъ убийца. Но въ смѣтката на хората съвсѣмъ не влѣзвало това обстоятелство, дѣто Александръ III бѣше обявилъ, че ще слѣдва политиката на своя дѣда Николай I, който, най сетнѣ, самъ не можа да пренесе създадения отъ него самия режимъ, а се отрови. Бѣше заповѣдано София Перовская да бѣде обѣсена наедно съ другитѣ и Фроловъ, подъ страхъ на строго наказание, трѣбаше да изпълни царската за-

повѣдь. „И да бѣсите не умѣйте“ казваше единъ отъ „декабриститѣ“ на своитѣ палачи, които три пѣти го бѣха бѣсили и три пѣти вѣжето се скѣсва. Прѣзъ 1881 г. въ Петербургъ не бѣсеха по добрѣ, отъ колкото въ 1825. Михайловъ три пѣти пада отъ бѣсиаката на земята: три пѣти вѣжето се скѣсва. Прогресса на русскитѣ палачи се състоеше въ друго: обичай е било въ старо врѣме, когато осѣдения не може да бѣде обѣсенъ до третия пътъ да бѣде простенъ. Русския деспотизмъ въ това отношение се показва либераленъ т. е. отиде противъ духа на традицията. Най сѣтнѣ палачитѣ бѣха принудени да полагатъ Михайлова четвъртия пътъ на бѣсиаката; примката направиха двойно дебела и Михайловъ повисна безъ да падне този пътъ. Рисаковъ въ предсмъртната конвулсия си бѣше припелъ краката въ стѣлбата по която се качватъ до примката. Смъртта идеше бавно. Тогава единъ отъ присѣствающитѣ полицейски улави Рисакова закраката и повисва съ него въ въздуха. Жандарина дойде на помощ на примката и Рисаковъ умрѣ . . . . Когато единъ отъ осѣденитѣ бѣсеха, другитѣ трѣбаше да гледатъ, навѣрно за да имъ внушатъ уважение къмъ царския деспотизмъ и да чакатъ своя редъ. Така единъ по единъ обѣсеха или, подобрѣ казано, одраха

живи всичкитѣ. Това бѣше не обикновенно обѣсване, а настояща Schinderei (одирание), както казватъ нѣмцитѣ. Александръ III получи правия си титулъ: „Александръ палачъ“. Скоро начена черната серия на обѣсенитѣ: въ 1882 полския офицеринъ Сухановъ и още двама негови другари; въ 1883 други и въ 1884 още и, най сетнѣ, въ 1887 още трима и въ 1889 още четирма. Тѣзи, на които невинността бѣше повече отъ очевидна за да бѣждатъ обѣсени, биваха хвърлени въ затворитѣ и тамъ довършени: така безследно исчезнаха много политически затворници. По нѣкой пътъ, както въ Якутскъ, гдѣто бѣха обѣсени послѣднитѣ четирима прѣзъ 1889, затворническитѣ власти сами предизвикаха бунтъ между затворницитѣ за да могатъ сетнѣ на „законно“ основание да ги избиятъ и избѣсятъ. Пространната русска земя бѣше се преобрѣнала въ една касапница, въ която се колѣше човѣчески добитѣкъ. Тѣмнитѣ на Русия се оказаха тѣсни да побератъ новитѣ жертви на Александра III. По негова заповѣдь въздигнаха въ Петербургъ единъ повъ затворъ Крестъ (Крѣсть), истински паметникъ на Александровата жестокостъ. Крестъ и Петро Павловската — това сѫ двѣтѣ русски бастии, вратитѣ на които се отварятъ единъ за затворницитѣ,

— Въ Народното Събрание е внесен по инициативата на няколко народни представители един законопроект за намаляване десетъка на селското население на три милиона лева през 1895 г. Ний не можем от да не ржкопльшмъ на инициаторитъ и се надбемъ, че тѣ ще бждтъ поддржани отъ всички искрени и убѣдени за инициници на работното население.

— Учителитъ отъ Вратчанский окръгъ сж подали заявление до министерството на просвѣщеніето, съ което искатъ подобреніето на тѣхното положение. Както вървятъ работитъ на сегашната сессия отъ камарата, надали на г-да депутатитъ ще имъ остане време да се позанимайтъ съ учителитъ. Нека тѣ почакаатъ да се приеме военния бюджетъ и да се увеличатъ цѣпки и други косвени налози, че тогава за тѣхъ.

— Какъ пенсии на чиновницитъ. Следъ 18-й Май дневнитъ управници на чело Стоилова, Радославова и Величкова проглушиха свѣта, че ще правитъ икономии въ държавния бюджетъ. И въ вѣстницитъ си „Свободно Слово“, „Прогрессъ“ и „Сливенъ“, и въ агитационнитъ си обиколки въ врѣме на избиравелната борба, консерваторитъ, радославиститъ и руссофилитъ общаваха на населението, че ще му намалятъ данъчния товаръ като прѣмахнатъ, или поне окастрятъ всички ония разности, които се прахосаха за поддржаніе на излишни чиновници и всевъзможни врѣдни учрѣждения. Между другото, тѣ общаваха, че ще унищожатъ и закона за пенситъ на чиновницитъ, противъ които народа въ цѣль редъ митинги искаа и сега още продължава да протестира противъ тѣхъ.

Обаче, щомъ взеха властита въ ръцѣтъ си и настанаха своитъ приятели на разни служби, щомъ си създадоха една партизанска чиновническа армия, която постоянно трѣбва да изпълнява заповѣдитъ имъ, нашитъ нови управляющи се отрѣкоха отъ даденитъ общания и вмѣсто да унищожатъ стамбуловския законъ за пенситъ на чиновницитъ, тѣ го само допълниха съ малки поправки и го внесоха въ Народното Събрание. На 17 того стана първото четение на тоя законъ, който се прие по принципъ отъ правителственото болшинство. Противъ закона се бориха и силно настояваха да се отхвърли мнозина отъ ораторитъ на крайната лѣвица, Н. Габровски, Т. Китанчевъ, Г. Нидѣлковъ и други. Работното болшинство прѣдпочете да излъже народа, отъ колкото да не поддрѣпи Стоилова.

Не можемъ да не отбѣлжимъ, че за закона на пенситъ гласуваха всичкитъ консерватори, съединени съ Бобчевци, Маджаровци, Папанчевци а тѣй сѣко и Търновскитъ робчета Д. Момчевъ и Н. Московъ, Мандакиевъ.

Ний се надбаме, че избирателитъ ще имъ поискатъ смѣтка и ще ги осѣдятъ като измѣнници на народнитъ интереси.

Отъ Свищовъ получихме телеграфическо извѣстие, че другарѣтъ ни Манафовъ на 18 т. м. починалъ. Исказваме своето дълбоко съжаление за загубата, която прѣтърпяваме въ лицето на починалия ни другаръ. Поклонъ на прахѣтъ му!

### Обструкционизма\*) въ камарата.

Противъ пѣкаквъ-си обструкционизмъ крѣскатъ опортюниститъ (владѣющата партия) въ Франция, причиненъ ужъ въ камарата отъ социалиститъ и радикалитъ; противъ обструкционизма викатъ партиитъ на правителствата въ другитъ конституц. страни, когато опозицията имъ води на пазаръ крливитъ ризи; противъ сжщото си держтъ гърлата и нашитъ силни на деня, нашето болшинство въ камарата, сшито отъ разпитъ стари партии, причината на което сж ужъ депутатитъ отъ лѣвицата — „лѣвичаритъ“ споредъ „Прогрессъ“.

Безъ намѣрение да изпълнятъ обѣщанията си, безъ умисълъ да удовлетворятъ народнитъ нужди, депутатитъ отъ работното болшинство въ камарата искатъ да се оправдаватъ съ нѣкакви си затруднения, причинени отъ „немирната“ лѣвица. Колко право иматъ тѣзи мними доброжелатели, между които личатъ рѣждивитъ консерватори, най подлитъ измамници, ще се учѣни отъ беспристрастен наблюдател, отъ гражданитъ, които само гледатъ отъ страна комедията, която се разиграва въ Събранието.

Въ бр. 11 на „Прогрессъ“ се срѣщатъ тѣзи характерни думи по този въпросъ: „Но нека не забравятъ тѣзи господиноци (лѣвичаритъ), че тѣхнитъ избиратели, които заедно съ цѣлия народъ очакватъ полезна дѣятелност отъ Нар. Събр., пѣма да ги похвалятъ за катадневнитъ обструкции, които правятъ на послѣдното“.

Виждате ли, колко „Прогрессъ“ стана практикъ и благоразуменъ, и какъ зе да сочи стрѣли противъ „неблагонадѣжитъ“? Иди познай, че при прочитаніето на тѣзи думи, имашъ работа съ онзи в. „Прогрессъ“, който пишеше даже и на 10-ий Юний т. г. (бр. 25) така: „.... Правдата и идеалитъ не заглѣхнаха

\*) Отъ френската дума obstruction, която употребяватъ за означаваніе затрудненіята при дебатитъ, които ужъ се причиняватъ отъ извѣстни „немирници“, стоящи въ камарата само за зло.

въ нашата младежъ; нашето бждще за това е сигурно; ний не сме безнадеженъ народъ; напредъка ни е гарантиранъ, когато ний имаме такива сили, такива бждщи дѣйци!... Поклонъ и хиляди ури на всички наши учаци се, тука и въ странство, на златнокрилната младежъ, прѣкраспата юность, която не ще да знае за мракобѣснитъ газители на правдата... и смѣло, гордо поддржа вѣчно горещия пламъкъ на идеала!... Нашия органъ и за напредъ си остава независимъ, какъто бѣше и прѣди; и за напредъ ний ще се стараемъ да бждемъ стража на обществ. интереси, проводникъ на всичко, което води къмъ щастіето, независимостта и прогресса на нашето отечество... Ний би го казали, както го казватъ и други, че най доброта, идеална наредба на човѣчкото общество е — въ една дума казано — колективизма.“

Какво самоунижение! Надѣвай се сега „Регресъ“ на младежитъ да те поддржатъ! „Златнокрилната младежъ“ хвъркна отъ тебе, обърнѣ ти грѣбъ и, благодарение ней, „напредъка ни е гарантиранъ, когато ний имаме такива сили, такива бждщи дѣйци“. А че младежта ти обърнѣ грѣбъ, това личи отъ негодуванието, съ което се посрѣща колебанието ти въ идейно отношение и отъ въздржанието да сътрудничатъ твойтъ редактори. Гдѣ корреспонденциитъ ти отъ странство? Гдѣ помощитъ ти отъ учацитъ се въ странство и тука? Като печатъ на заслуженото презрѣние спрямо твоитъ вдъхновители, е взетото рѣшение на студентитъ да не испрачатъ резолюцията си въ редакцията ти.....

„Миръ“ пѣкъ ето що си бае по сѣщия въпросъ (бр. 21):

„Обструкционизма е извѣстенъ въ всичкитъ конституционни държави, колкото стари и омитни да сж тѣ, той станж напоследѣтъ извѣстенъ и намъ, колкото и млади да сме въ това отношение... Съ образуваніето на шумъ и неприлични викове, достойни само за простата механа, господа обструкциониститъ мислятъ да стжнчатъ болшинството и да направитъ невъзможна дѣятелността му, която общава да бжде крайно плодотворна (sic).... Цѣльта на обструкциониститъ, както на всѣкъдѣ, тѣй и у насъ, е една и сжща: да се тури камарата въ невъзможностъ да работи и да ѝ обвинява послѣ въ несѣстоятелностъ, за

когато тѣ влѣзжтъ. Тѣ влизатъ за да не излѣзжтъ никога. Крестъ и Петропавловската, това сж два огромни гроба, които поглѣщатъ всѣка година много и много жертви на рускии деспотизмъ. Въ „единочката“, отрѣзани отъ външния свѣтъ, отдѣлени единъ отъ другъ съ дебели стѣни и цѣлитъ пространства, лишени отъ въздухъ и добра храна затворницитъ скоро дохождатъ до състояніето на безумие. . . Други побързватъ да турятъ край на свои страдалчески животъ чрѣзъ самоубийството, както сж случайтъ съ София Гинсбургъ въ Петропавловскаа и съ Викторія въ Якутскъ. Трети умираатъ отъ охтика, отъ нефритисъ и множество други болести, които кривятъ въ недрата си влажнитъ русски затвори. Хиляди примѣри има, драгий ми читателю, които нагледно рисуватъ човѣчкската трагедия разигравана въ рускитъ затвори. За жалостъ, нашата паметъ е слаба да запомни всички тѣзи ужасни факти, а въ тази минута вѣдмѣе никаква справочна книга за да си спомнимъ за рускитъ ужаси. Ще ви приведемъ само цитати изъ единъ френцусски вѣстникъ за наказанията, които търпятъ рускитъ политически заточеници. Тѣзи цитати сж взети изъ книгата на Р. Frede, *La Russie et le Nihilisme*. Слушайте: Презъ 1888 г. бѣше заточена въ Си-

биръ и затворена въ Уста-Кара г-жа Сихида, защото била отворила тайна печатница въ Тагапрокъ. Уста-Кара е центра на окръга на златнитъ рудници и седалище на политическия женски затворъ. Стаитъ на затвора сж малки, влажни и не здрави. Затворницитъ се оплакватъ че въ тѣхния затворъ нѣма поне едно съидѣче съ лѣкарства, както въ другитъ затвори за обикновеннитъ престѣпници. Служителитъ въ затвора не сж жени а жандарми.

Зимно врѣме барометра слиза до 48° Реомиръ подъ нулата, а срѣдно до 42°. Една нощъ г-жа Солуцовъ Ковалевска, другарка на г-жа Сихида, биде дигната отъ своето легло и поведена къмъ стаята на офицерина. Тамъ ней ѝ събликоха нощнитъ дрѣхи зад ѝ облѣкатъ затворническата камзола вередъ грубитъ подигравки на съдатитъ и тъмничаритъ. Женитъ поискаха отстраненіето на Мазукова, директора на затвора, който бѣше причината на тѣзи обида и, като не получиа удовлетворение, поискахъ да се изморятъ отъ гладъ. Въ продължение на 22 деня тѣхъ ги хранеха на сила чрѣзъ искусствени срѣдства. Най сѣтнѣ г-жа Сихида, този твърдъ „пакетъ отъ нерви“, както ѝ описваха нейнитъ приятели, намислила да цапне Мазукова и намѣсто да бжде обѣсена за това оскръбление, както тя очак-

ваше, тя биде наказана да получи 100 прѣчки. Доктора се въспротиви и се отказа даже да присѣтствува при наказаніето. Отъ това директора не спря. Г-жа Сихида биде съблечена, показана върху „сѣдлото“ и бита до смъртъ. Когато ѝ занесоха въ аптеката, гдѣто ти издѣхна сжщата минута, пейното тѣло представяваше една ужасна рана.

Г-жа Сихида имаше всичко 27 години.

Този актъ на нечувана жестокостъ предизвика страшенъ протестъ отъ страна на политическитъ затворници. Три отъ другаркитъ на г-жа Сихида, г-житъ Мария Ковалевска, Смирницки и Кабижни се отровиха. Трийсетъ затворника отъ мъжкии полъ глѣгнаха отрова, но отъ тѣхъ умрѣха само двама. Въ кой вѣкъ живѣемъ читателю? Но отговоренъ ли е Александъръ III за това ще попитатъ българскитъ обожатели на Невския деспотъ? Знаятъ ли е той? Вий знаете читателю, че Стамболовъ употребяваше сжщия способъ за да се умие отъ крвавитъ петна предъ европейскитъ кореспонденти.

(Слѣдѣ).

гдѣто пищо не е извършено.... На всѣкъждѣ обструкциониститѣ, като небагоднадѣжни и размирни елементи, се наказватъ съ испъждане изъ камарата....

Въ дневницитѣ личи, че „шумъ и неприлични викове“, тропанieto сѣ завалтъ на болшинството; думитѣ: „долу!“ „въпроса исчерпена“ излизатъ азъ гърлата пакъ на сѣщого бол-шумство.

Въ дневницитѣ, между другитѣ глупости на Ст. Михайловски, се срѣщатъ пакъ по обструкционизма тѣзи думи: „За да се не хвърляме въ подобни дебати, които безпрѣдѣлно ще даватъ възможностъ на пѣкои словоохотливи личности, които иматъ тая мисия, които прѣчи на нашитѣ занятия....“

Не е доисказано, аса, кой знае, какво щѣше да издума поета, ако не билъ прѣкъснатъ....

Цѣлѣта, която се гони отъ пристрасното болшинство е повече отъ очевидна: тя е да се върши всичко въ камарата безъ дебати, както ставаше при Стамболовитѣ атове. Принудителното мълчание на меншеството ще е за въ интереса на болшинството, което, безъ никакви противорѣчия и прѣпятствия, ще прокара всичко прѣдложено съ дигане на рѣдъ и крака даже.

Е, добръ! Напѣвайте се, господа, по знайте, че това малко ще ви помогне, малко ще ви спечели и спечеленото ви не ще е за дълго врѣме! Вий добръ помнете, защото това бѣше вчера, че Стамболовото болшинство посяпваше по сѣщия начинъ. Но, това му изѣде главата, това го опозори, защото народното съчувствие му липсваше.

Налаганieto мълчание, чрѣзъ прѣкъсване, викание, тропанie, противъ ораторитѣ отъ лѣвицата, зема по-вече врѣме, отъ колкото, ако се оставѣхъ да се искажѣтъ свободно. Пъкъ вий сте много, а тѣ сѣ една шепа! Какво има да се бонте отъ тѣхъ? На ли имате убѣждения и воля, а, като че ви е страхъ да ви не заразятъ съ своитѣ убѣждения? Не бойте се! Тѣ нѣматъ тѣзи цѣлѣ; тѣ знайтъ, че отъ васъ може да излѣзе само едно работѣство и нищо друго Тѣхнитѣ очи сѣ обърнати другадѣ — къмъ массата. Ти е, които ще се научи да ви иска смѣтка и тогава мжно ще си играете съ нея, като ѣ общавате много, а въ резултатъ нищо не излиза. Въ народа, въ работний народъ въ крехката и неопитнена младежъ се намира силата на лѣвицата, защото тѣ сѣ вече сити, на такива камари. Тѣ искатъ нѣщо друго....

Вий, вий, господа отъ възрзаното болшинство сте, които правите „шумъ“ и издавате „неприлични“ викове; вий сте, които викаете: „долу“ и „въпроса е исчерпанъ“; вий сте, които съ дигнати юмруци тичате къмъ стратата на меншеството — вий сте истинскитѣ обструкционисти!

Б. Л.

## ПО НАРОДНОТО СЪВРАНИЕ.

## Срѣда. Заседание XIX.

На първо мѣсто докладъ по изборитѣ. Докладава се изборитѣ въ *Амболска* и *К. Агачска* околии. Първий се утвърди безъ всѣко говорение; по втория станаха прения и то само относително единия изборникъ, Ст. Михайловски. Мнението на комисията бѣ да се утвърди избора и на К. Агачка околия.

Избора на А. Славвовъ се утвърди, а тоя на Михайловски се отложи съ 55 гласа, за да се направи провѣрка.

## Засѣдание XX (17 Ноември, четвъртъкъ.)

На дневенъ редъ първо четение на законопроектитѣ: 1) За пенситѣ на чиновницитѣ, 2) За свѣрхсмѣтенъ кредитъ отъ 85,000 л. 3) За мѣрkitѣ противъ филоксерната зараза; 4) За акциза на мѣстната и иностранна солъ и пр. Засѣданието се отвори отъ прѣдсѣдателя Тодоровъ, при пирсжт-

Отговоренъ-Редакторъ Ангелъ Ив. Гюзелевъ

ствието на болшинството прѣдставители. Слѣдъ прочитанието на протокола най-първо се пристѣпи къмъ разглеждане на първия законопроектъ. Оппозиционното меншество лѣвицата, която нѣколко пкти бѣше изигравана отъ страна на правителственото болшинство, за да я не постигне сѣщата участъ при разискванието на тоя отъ жизненъ интересъ за страната ни въпросъ, успѣ да вземе сега най-рано думата. Още при самото започване на законопроектъ ти даде сигналъ за своето сѣществуване. Първъ има честта да говори Павликенский народенъ прѣдставител, Н. Габровски. Той произнесе една кратка оживителна рѣчь, като напълно поддържѣ началата на Социалната демократия. Като започна съ едно учудване, за гдѣто министра се рѣшилъ да внесе такъвъ единъ законопроектъ, който съ малко се различава отъ стария (вмѣсто 20, изисква 25 г. за половинъ пенсия), почива все на едни и сѣщи основи, при всичкия протестъ на народа, изразенъ въ редъ митинги, той не можѣ отъ да не поиска неговото отхвърляне по принципъ. Сегашния законопроектъ за пенситѣ на чиновницитѣ, каза той, е противенъ на интереситѣ на работната класа, и ний, социалиститѣ, като нейни защитници, искаме отхвърлянето му. В. Нейчовъ пита тая камара на прѣдставители ли е, или е социалистическа, Я. Сакъзовъ възрѣва на тия бръщолюжения на отживѣли старецъ. Оратора не може да си обясни, като каква необходима общественна пужда може да има за единъ такъвъ законъ. Той го намира за врѣдителенъ, както отъ морална, тѣй и отъ материална страна. Той обвѣрзва чиновницитѣ яко, и го тоя начинъ ги прави работѣници; послушни на властѣта и почитатели не на законитѣ, а на вѣтрѣшното убѣждение, както това бѣше въ врѣмето на Стамболова. Съ закона за пенситѣ Стамболовъ си създаде една послушна дѣйствующа и резервна чиновническа армия, съ помощта на която държеше народа въ подчинение, потѣпваше правата му, и го грабеше. Отъ друга страна пъкъ, като осигурява интереситѣ само на една частъ отъ народа, чиновницитѣ, той узаконява у насъ „правото на мързеля“ и тѣй създава слой паразити, които, когато народа пѣшка отъ тежкитѣ си тѣглила, живѣитѣ охолно на неговий грѣбъ. По нататкъ оратора, слѣдъ като привѣде примѣръ за разнитѣ министри-пенсионери, счита тоя законъ за изключителенъ, за законъ на монопола, тоя като тѣй за едни (чиовницитѣ) е майка, а за други мамеха (народа); а като такъвъ противорѣчащъ и на демокрацията. Заради туй и такъвъ законъ трѣбва да се погрижи не само за една частъ, но за цѣлия народъ, който ги е пратилъ тукъ и отъ името на когото тѣ дѣйствуватъ. А такъвъ законъ сега безсѣмнено се яви закона за *инвалидната пенсия*, който никакъ не противорѣчи на конституцията, както може би нѣкои ще искатъ да кажатъ. Той иска инвалидна пенсия. Най-сѣбѣтъ сѣ завършекъ нека спомѣнемъ и туй, че оратора обърна вниманието на прѣдставителитѣ върху тоя фактъ, че прѣдъ безсходното положение въ което се намира нашия седенинъ, трѣбва да се правятъ економии, за които тѣй много говори правителството. А безпорно отхвърлянето на тоя законопроектъ по принципъ е едно отъ тия срѣдства.

(Слѣдва).

## ВЪНШНА ХРОНИКА

Лондонския „Standard“ ни донеси слѣдующата телеграма за „Armenien atrocities“ (арменскитѣ ужаси). „Въпреки мълчанието на турското правителство, вѣнъ отъ всѣкакво съзнание е че въ околноститѣ на Монахъ сѣ извършили кланни върху мѣстното ерменско население, които по своитѣ ужаси могатъ да се сравняватъ съ бѣлгарскитѣ баташки кланни.

Беспорѣдка наченалъ отъ това, че населението се отказало да плаща нѣкой новоналожени данъци.

Мѣстнитѣ власти като не били въ състояние да накаратъ населението да плаща, Битлиския каймакаминъ телеграфиралъ на Портата, че въ страната избухнало едно сериозно въстание и поискалъ позволение да испрати върху мѣстото всичкитѣ нахлѣдници се подъ негово расположение войски. Тогава Захри-Паша получава заповѣдъ да вземе началството на войскитѣ; нѣ прѣди още Захри паша да се распореди Битлиския каймакаминъ бѣше вече пристигналъ на мѣстото съ своитѣ войски.

Прѣдъ тѣзи сила населението се подчинило. Обаче Каймакамина искалъ да даде единъ примеръ и заповѣдалъ на съдатитѣ си да гърмятъ върху народа. Тѣзи заповѣди били изпълнени.

Гърмежа не престаналъ до като 25 села не били направени равно съ земята и до като не били клани и избити нѣколко хиляди човѣчески същества“.

Други телеграмми прибавеха — което всѣмо можеше да предвиди — че мѣжду убититѣ имало много дѣца, жени и старици, — прибавеха още турскитѣ съдѣти и башибузуци изнасилвали млади дѣти момичета и обесчестявали жененитѣ жени. Слѣдъ това се яви една телеграма отъ турски официаленъ источникъ, въ която се обявяваше всичко това за измислица. Послѣ пакъ отъ сѣщия официаленъ источникъ се появи друга телеграма, въ която се казваше че турското правителство импратило една анкетна комиссия. Както виждате турското правителство само разбрало че всѣкой счита неговитѣ опровержения за измислица и побърза само да се опровергай като обявява за назначението на една комиссия. Ако въ Армения всичко бѣше тихо, нѣмаше да се назначаватъ анкетни комиссии — турското правителство е потънало до уши въ борчове за да не си позволява напразно този луксъ.

Ний не сме получили още никакви непосредствени извѣстия отъ арменскитѣ ни приятели, но още отъ сега нашето мнение, върху послѣднитѣ събития въ Армения, е съставено. Освѣтъ това нѣма нужда да четемъ английскитѣ вѣстници за да се запознаваме съ турския режимъ — ний го познаваме по добръ отъ иностранцитѣ, защото сме го испытвали по собственитѣ си грѣбове. Ний знаехме още, че отдавна въ Армения сѣществува едно освободително движение, на чело на което се намиратъ нашитѣ другари — ерменскитѣ социалъ-демократи. Ний знаехме също е турското правителство търсеше най-малкия прѣлогъ да заповѣда една Вартоломеевска нощъ — едно общо кланie — за Арменския народъ. Отъ телеграммата на „Standard“ ний разбрахме само едно, че турското правителство сполучило въ своето намерение.

(Слѣдва).

## РАБОТНИЧЕСКИ ИНСПЕКТОРЪ.

Вий го и не му заплатилъ. Работничия кундураджия Костадинъ въ Търново, слѣдъ като свършилъ порѣчената му работа, поискалъ отъ господари си П. Н. Шона да му заплати 9 л. които му дължелъ и му повърне нѣщата, които му билъ прибралъ. По господаритѣ му казалъ, че не е прибралъ отъ него нищо, и при всичкия настоявания да му се издѣлжи, работника не получилъ нищо, освѣтъ единъ памаръ и испѣтанне изъ дюкина на вѣнъ. Каква господарска сѣ неведливостъ!

Вмѣсто пари псувни. Г-нъ Г., чиновникъ въ Търновския клонъ отъ Народната Банка изарилъ една слугиня за 9 мѣсеца съ по 20 л. мѣсечна заплата. По слугинята не можала да стигува въ къщата му повече отъ 6 мѣсеца; понае да ѣ заплатятъ и да сѣ отиде. Г-нъ Г. ѣ държалъ и като не можалъ да ѣ придума да отиде, испѣтскалъ ѣ изъ къщата си, като ѣ пришилъ разни докѣчителни имена. Момичето отишло да се оплаче на полицията, но и тамъ като е добило удовлетворение, дало подъ сѣбѣ непреведния хазинѣ. Много лесна смѣтка е направилъ г-нъ Г., „като не искалъ да си дослужинѣ мѣсеца, не ти давамъ нито една пара“; ами то е работила въ къщата му 6 мѣсеца? Това дѣлва на г-нъ Г.: ама такива смѣтки все на работническия тефтеръ се пишѣтъ. Господаритѣ правятъ каквото правятъ, но най-напрѣдъ гледатъ отъ тѣхната кесия да не се истѣрве нѣщо.

## ПОМОЩЪ ЗА КНЯЖЕВСКИТѣ УЧЕНИЦИ

Ложъ. Притичае се на помощъ на несправедливо страдалитѣ другари отъ Княжевското училище. Отъ друтъ изъ 6 л. 55 ст.

## БЖДЖЩЕТО ЦАРСТВО

(КНИЖКА ЗА НАРОДА)

Прѣвелъ Г. Бакаловъ.

Малка брошурка отъ 62 стр. цѣна 20 ст. Намира се за продажъ въ печатница „Напрѣдъкъ“, София. На г. г. книжаритѣ се прави отстъпъ 25%.

Печатница „Напрѣдъкъ“ — София.